

בְּעֶבְדְּךָ יִשִּׁי בֵּית הַלְחָמִי: יח א וַיְהִי
כַּכֵּלְתּוֹ לְדַבֵּר אֶל־שָׂאוֹל וּנְפֹשׁ יְהוֹנָתָן
נִקְשְׁרָה בְּנַפְשׁ דָּוִד וַיֵּאָהֲבוּ יְהוֹנָתָן
כַּנְפֵּשׁוֹ: י וַיִּקְחֵהוּ שָׂאוֹל בַּיּוֹם הַהוּא
וְלֹא נָתַן לָשׁוּב בֵּית אָבִיו: י וַיִּכְרֹת
יְהוֹנָתָן וְדָוִד בְּרִית בְּאַהֲבָתוֹ אֹתוֹ
כַּנְפֵּשׁוֹ: י וַיִּתְּפֹשֶׁט יְהוֹנָתָן אֶת־הַמָּעִיל
אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתְּנֵהוּ לְדָוִד וּמָדָיו וְעַד־
חֶרְבוֹ וְעַד־קִשְׁתּוֹ וְעַד־חֲגָרוֹ: י וַיֵּצֵא
דָּוִד בָּכָל אֲשֶׁר יִשְׁלַחֵנוּ שָׂאוֹל יִשְׁכִּיר
וַיִּשְׁמְהוּ שָׂאוֹל עַל־אֲנָשֵׁי הַמִּלְחָמָה וַיִּיטֹב
בְּעֵינָיו כָּל־הָעָם וְגַם בְּעֵינָיו עֲבָדֵי שָׂאוֹל:

דוד בר עבדך ישי
במבית לחם: א ויהי
כד שיצי למלחמה עם
שאוול ונפשך ויהונתן
אתהביבך דוד ונפשך
דוד ונפשך ויהונתן
בנפשיה: ב ויכריה
שאוול ביומא ההוא ולא
שקניה למיתב בית
אבותי: ג ויגד ויהונתן
דוד קנס בדרסם ומהיה
בנפשיה: ד ואשלח
יהונתן את מעילו ודי
עלוהו ונהביה לדוד
וקבושוהו ועד חרביה
ועד קשתיה ועד וקניה:
ה ונפק דוד בקל אחר
ד שלח ומה ששאוול
מצינח וקניה שאול צר
בברי עבדך קרבא ושפר
בצני בר עקא ואף
בצני עבדך שאול:

והיה

ת"א ונפש יהונתן, שקדס' ע' ג

ויאהבוהו קרי

מהר"י קרא

יח (6) ויהי ככלותו לדבר, שהבין בנבירתו יהוא אהבו וגם יהונתן אהבו, ודבר זה גרם שלא נתנו לשוב לבית אבי
רל"ב

רד"ק

בליך פניו' וכתוב ויאטרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה
באהל: (נח) בן עבדך ישי בית הלחמי, פ' בן גבור אני כי אבי
נקרא בית הלחמי לשני דברים על שם מקומו בית לחם ועל שם
שחי' איש מלחמה:

יח (6) ונפש יהונתן, חססרה בן ריש ספרא עד הכא וינתן
בר מן ב' לכה ונעברה אל מצב הערלים ויאמר יהונתן וכן הכא עד סוף ספרא וינתן: (ד) ויתפושט יהונתן את המעיל,
פ' מן המעיל כמו חם יצאו את העיר כי אין בנין התפעל ויצא ואמר בלשון התפעל כי ברוצח גדול ובאהבה רבה התפושט
בגדיו ונתנם לו: (ה) וגם בעיני עבדך שאול, הרביי הוה ר"ל שלא קנאו בו עבדיו שאול אף על פי שנתן לו מעלה עליוה:

מצודת ציון

יח (6) נקשרה, מרוב ההססות כאלו נפשו קצרה בנפשו ונתחברת
בסווא מלשון מליה וכן ונפשו קצרה בנפשו: (ב) ויחלשם מ"ד:
(ג) נתנו, טעין טעיה כמו ולא נתן סיוח (במדבר כ"א): (ד) ויתפושט,
טעין ססרת המלכות, שם מלכות טעין: ומדיו, יסר
המלכותים: ועד חרבו, ולפינו חרבו: (ה) יליוהי המללית

פירוש ע"מ

ברית נוייך ער הט אים ליב גיהאט אזווי ניין אייגן
לייב: (ד) ויתפושט יהונתן, ויהונתן הט אף גיוצוגין
דס העקדרי ונס אף אים איז גיווען ויגדיר אונ
הט אים גיגען צו דוד ופרייגערט אים ניין קליידר
אונ ביז ניין שווערד אונ ביז ניין בוגין אונ ביז ניין
גארטיל: (ה) ויצא דוד אונ דוד איז ארום גיגאגין
מלחמה הארטיין בכל אשר ישלחו שאול נשכיל אים אר
עקטער ווי שאול הט אים גישיקט הט ער בגליקט
וישיפחו שאול אונ שאול הט אים גיטאן איין גליקט
איבר די מאגין פון דר מלחמה נייטב בצני כל תנס אים
עם איז וואל גיפערלין אים די אויגן פון דעם גאנצין
פאלק אים איד אים די אויגן פון די קנעכט פון שאול:

ויהי

אשר לו נשכנו עליו: (6) וידמה שכתר יהונתן כמות עס דוד כי
לחם היוצא מן על יכרל ברחויו שיש להלחמו ולזה תמ' בנס שיכא
שלא יהונתן לדוד ידמי' כי מלך המלך על יסאל וקנס בדרך
ממלכת ישראל וגם שאלו לטו יודע קו וישיח ארוס לחם הידיעה מה

בר מן ב' לכה ונעברה אל מצב הערלים ויאמר יהונתן וכן הכא עד סוף ספרא עד הכא וינתן
פ' מן המעיל כמו חם יצאו את העיר כי אין בנין התפעל ויצא ואמר בלשון התפעל כי ברוצח גדול ובאהבה רבה התפושט
בגדיו ונתנם לו: (ה) וגם בעיני עבדך שאול, הרביי הוה ר"ל שלא קנאו בו עבדיו שאול אף על פי שנתן לו מעלה עליוה:

יח (6) נקשרה, מרוב ההססות כאלו נפשו קצרה בנפשו ונתחברת
בסווא מלשון מליה וכן ונפשו קצרה בנפשו: (ב) ויחלשם מ"ד:
(ג) נתנו, טעין טעיה כמו ולא נתן סיוח (במדבר כ"א): (ד) ויתפושט,
טעין ססרת המלכות, שם מלכות טעין: ומדיו, יסר
המלכותים: ועד חרבו, ולפינו חרבו: (ה) יליוהי המללית

קנעכט ישי פון בית לחם פלומר פון איין
שטארקען מאן אין דרום רופט מען עם ישי בית
הלחמי נוייך ער איז א איש מלחמה:
יח (א) ויהי ככלותו לדבר אונ, עם איז גיווען אז ער הט
פר לענט צו ביידין צו שאול ונפש יהונתן אונ
דס לייב פון יהונתן איז ווארין אן גקנופמט אונ דעם
לייב פון דוד פר ליבשאפט ויאקבתי יהונתן כנפשו אונ
יהונתן הט אים ליב גיהאט אזווי ניין אייגן לייב:
(ב) ויקמה שאול ביום ההוא אונ שאול הט אים גינומען
אונ דעם דאויגן טאג אונ הט אים גיט גילאזט אים
קעטן ויד צו ניין פאטערס הוה: (ג) ויכרית יהונתן ויד
בית אונ יהונתן הט פר שטיטן אונ דוד איין קריתות